

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

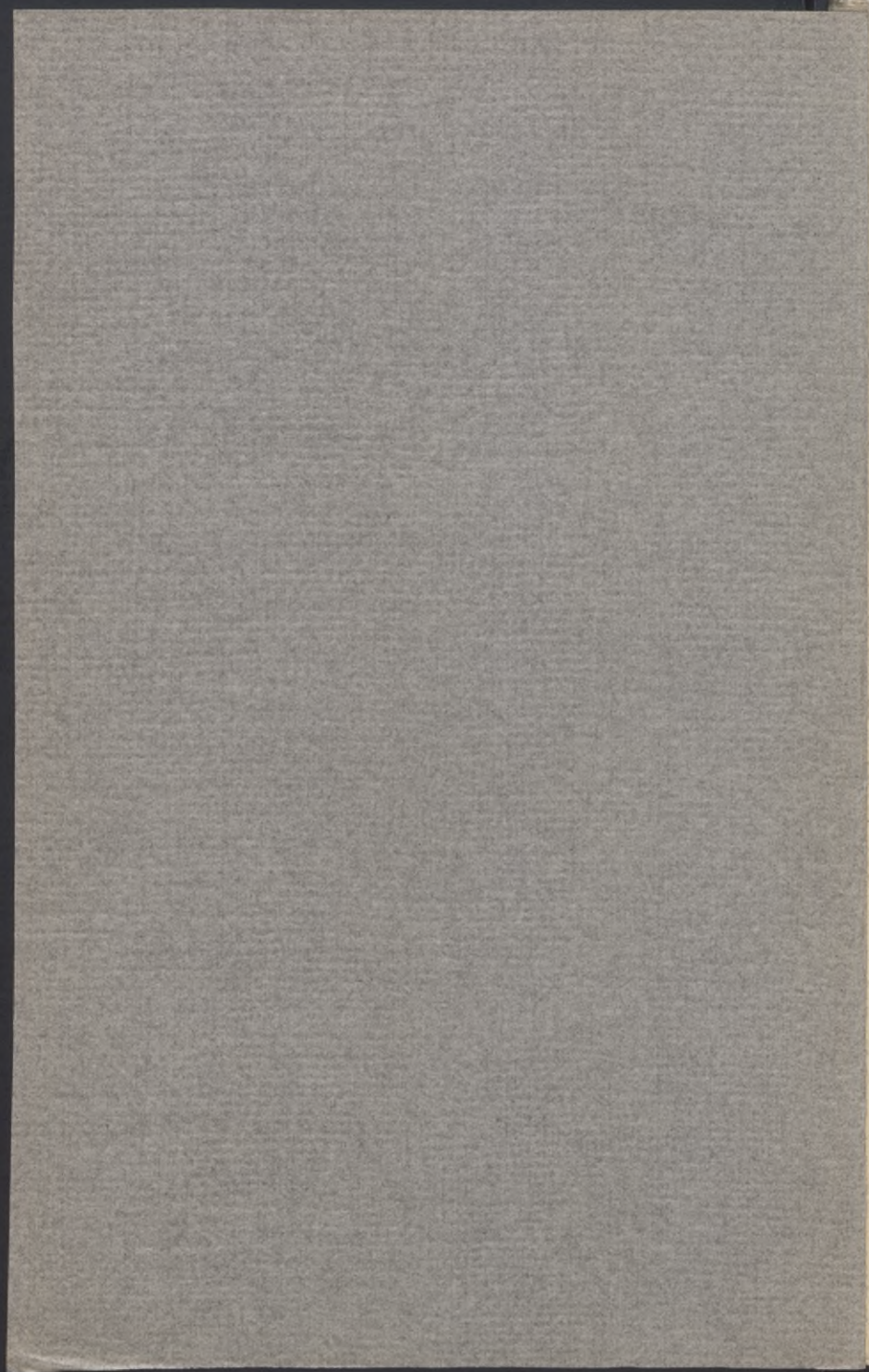
(A) Kyrkans
Mission
No.

Westling, M.

Den svenska missionärens
arbete

1925.

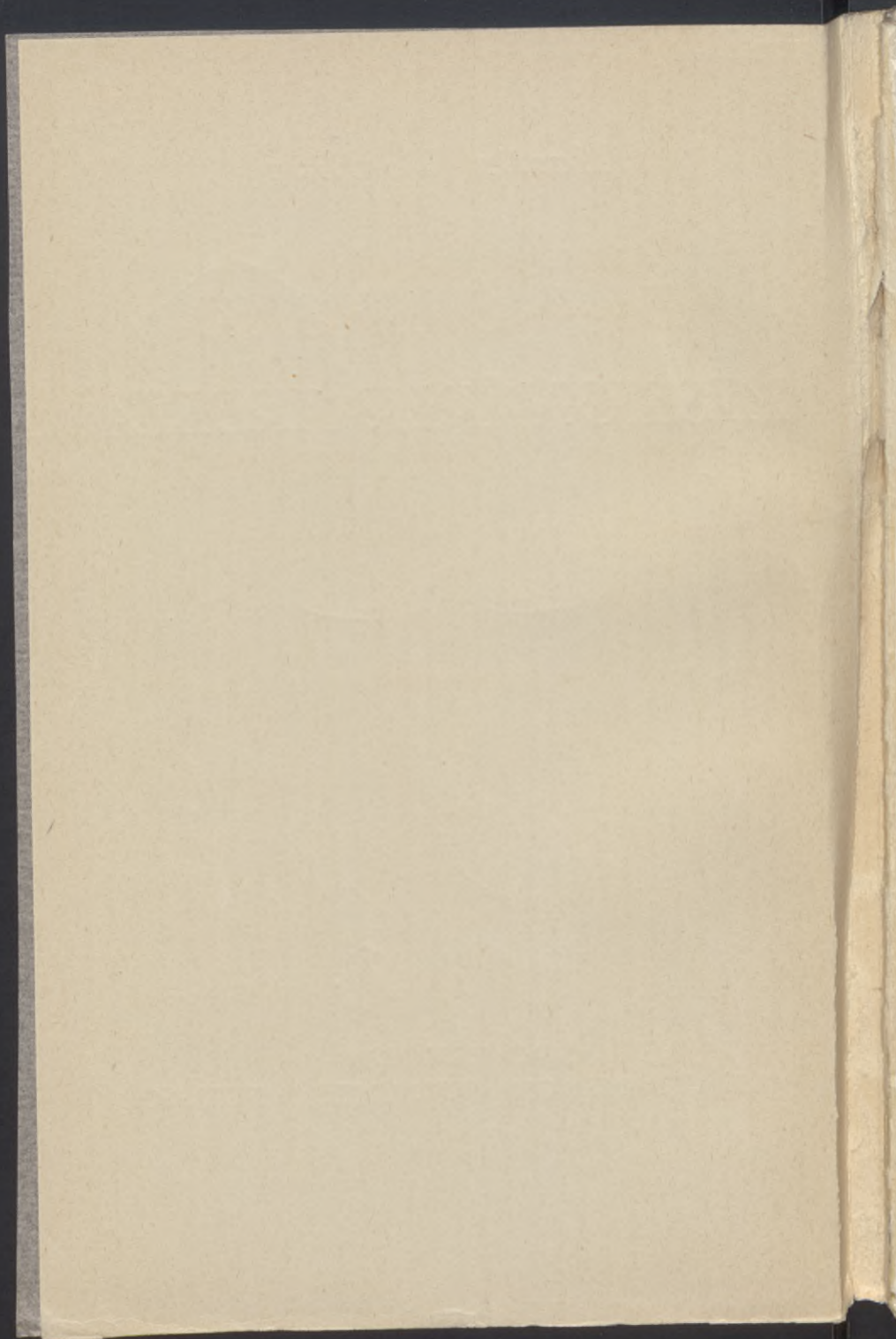
(Pr) Kyrkotidn.
mission.
Sv.

Martin Westling

**DÄR SVENSKA
MISSIONÄRER ARBETA**

STOCKHOLM
SVENSKA MISSIONS-FÖRBUNDETS FÖRLAG

Där svenska missionärer arbeta

**Kort handledning
vid studiet av de svenska missionsfälten**

**På uppdrag av Svenska Missionsrådets Missionsstudie-
kommitté utarbetad**

av

Martin Westling

Stockholm
Svenska Missions-Förbundets Förlag

Där svenska
missionärer arbete

Kort berättelse

om arbetet för den svenska missionsrörelsen

innehållande en översikt över dess verksamhet

Boktryckeri A/B
P. A. Palmers Eftr.
Stockholm
1925

Med ett förord af

Dr. C. G. Palm
Svenska Missionsförbundet

FÖRORD.

Till hjälp vid studiet av svensk mission har på Svenska Missionsrådets föranstaltande utgivits ett par missionskartor, upptagande de svenska missionsfälten i Afrika och Asien. Det har då också syntts nödvändigt att låta kartorna åtföljas av en "handledning vid studiet av de svenska missionsfälten". Denna föreligger härmed.

För att giva en så riktig bild av de svenska missionsfälten som möjligt har en kort missionshistorisk överblick medtagits och likaså en kort religionshistorisk. Mot den senare kan måhända anmärkas, att den är alltför knapphändig, och att den därför hade bort utslutas. Det är bokens begränsade utrymme, som bestämt denna avdelnings längd. Och då boken möjligen kommer att läsas även av sådana, som ha ytterst liten eller alls ingen religionshistorisk kunskap, har detta syntts mig tala för att icke helt utsluta avdelningen härom.

Sedan kartorna trycktes, ha en del stationer tillkommit, som icke finnas på dem. De äro medtagna i boken.

Det är mitt hopp, att studiet av de svenska missionsfälten skall bliva all svensk mission till välsignelse i form av mera kärlek och förbön samt rikare offer.

Växjö i augusti 1925.

Martin Westling.

Äfrika.

Kort missionshistorisk översikt.

Enligt traditionen skall Jesu lärjunge Matteus hava predikat evangelium i Etiopien, varav det nuvarande Abessinien utgör en del, Simon Ivraren i Nord-Afrika ända bort mot Marocko och Barnabas i Egypten. Berättelsen i Apg. 8 om den etiopiske hovmannen visar ju, att Afrika mycket tidigt kom i beröring med kristendomen. Evangelium utbredde sig också mycket hastigt, och kristna församlingar uppväxte över hela Nord-Afrika, däri inbegripet Egypten och Etiopien. Förföljelserna, som snart började mot de kristna, kunde icke hindra evangelii segertåg. Den nordafrikanska kyrkan kom så långt i inre kraft och yttre utveckling, att den blivit kallad den romerska kyrkans moder. Från Nord-Afrika härstammade också några av den första kristna kyrkans yppersta män: Clemens av Alexandria, Origenes, Cyprianus och Augustinus. En missionsskola inrättades i Alex-

andria omkring år 200, och från denna sändes missionärer till Libyen, Etiopien och inåt Saharas ökenområden. Den nuvarande abessinska kyrkan är ett vittnesbörd om den tidigt bedrivna kristna missionen i Abessinien.

Genom det andliga livets försvagande och på grund av söndrande strider inom kyrkan gick hon dock med tiden mot sin upplösning och blev på grund härav ett jämförelsevis lätt vunnet byte för islams stormflod, som under senare hälften av 600-talet valde fram över hela Nord-Afrika. Hela landet blev inom kort muhammedanskt. Och längre fram i tiden, efter det tionde århundradet, trängde islam (= underkastelse) allt längre söderut ned mot Sudan och de övre Nigerområdena. Det var framförallt genom vapenmakt, som detta skedde.

Under den senare medeltiden företogs flera s. k. korståg till Nord-Afrika i akt och mening att med svärdet tvinga muhammedanerna att antaga kristendomen. Särskilt omtalade äro den franske konungen Ludvig IX:s korståg mot Egypten 1244 och mot Tunisien omkring 20 år senare. Intet vanns med dessa korståg.

I början av 1200-talet besökte Franciskus av Assisi Egypten och fick predika för sultanen och hans folk. Efter detta sändes både franciskaner och dominikanermunkar att missionera i Nord-Afrika. Flera hundra av dessa fingo giva sina liv under försöken att omvända muhammedanerna. Upp till år 1261 beräknas 200 franciskanermunkar hava offrat livet härför, och

under tiden närmast efter detta år fingo 190 dominikanermunkar sitt blodsdop av islams anhängare.

Vid denna tid verkade under upprepade besök den ädle, nitälskande Raimundus Lullus (född 1236 på ön Majorca) såsom missionär i Algeriet. Han led slutligen martyrdöden, stenad av en rasande folkmassa.

Den katolska kyrkan har allt sedan denna tid varit verksam i norra Afrika dock huvudsakligen bland inflyttade europeer.

Protestantisk mission upptogs i Nord-Afrika först på 1700-talet, då Brödräfsamlingen i Herrnhut (bildad 1722) år 1739 sände en missionär till norra Afrika för att giva de kristna slaverna andlig vård. Efter missionärens inom ett år timade död fullföljdes icke arbetet. Samma missionsällskap var också det första att sända evangeliska missionärer till Egypten. Detta skedde år 1752. I detta land arbeta nu engelska kyrkominister och den amerikanska förenade presbyterianska kyrkan. I övriga delar av norra Afrika missionera amerikanska, engelska och svenska missionsällskap.

Det blev förunnat det sjöfarande portugisiska folket att först lyfta på den slöja, som dolde det övriga Afrika för Europas blickar. Särskilt inlade prins Henrik, med tillnamnet Sjöfarande, härvid stora förtjänster. Han synes hava drivits lika mycket av omvändelsenit som av önskan att vid handeln med Asien kunna undkomma de hatade morernas mellanhänder. Såsom stormästare av Kristi orden ansåg han det som en plikt »att underkuva och omvända alla, som förne-

kade sanningen och icke voro av dess religion.» Hans fartyg förde korsets tecken på sina segel, och missionärer medföljde för att stanna och missionera på platser, dit man kom. Hans kaptener drevos ej av samma goda motiv utan föllo snart för frestelsen att bedriva slavhandel och skaffa sig guld, och så omintetgjordes snart missionsförsöken.

År 1484 upptäckte Diego Cam Kongoflodens mynning; tre år därefter nådde Bartolomeus Diaz Afrikas sydliga udde, vilken elva år senare kringsegldes av Vasco da Gama. På 1490-talet sände den portugisiske konungen en skara dominikanermunkar som missionärer till det gamla konungariket Kongo, och dessa upptogo arbete i konungens by, som senare kallades San Salvador (i nuv. Angola).

Efter da Gamas kringseglande av Goda Hoppsudden sändes från Portugal en expedition till östra kusten, och med denna följde en skara präster och munkar. Senare reste också jesuiter ditut. Tusentals människor döptes, men någon verklig omvändelse från det hedniska livet blev det i allmänhet icke.

År 1737 sände Brödraförsamlingen till Kaplandet Georg Schmidt, som, ehuru endast 27-årig, redan suttit sex år i fängelse för sin evangeliska tro. Han slog sig ner utanför Kapstaden och grep sig ivrigt an med missionsarbetet. Senare drog han längre in i landet. Genom honom grundades den första evangeliskt kristna församlingen på sydafrikansk jord. På grund av boernas hat och intrigspel måste Schmidt, »den

ende gode, vite man», infödingarna mött, efter sex års arbete lämna landet och sin lilla församling.

Först år 1792 kunde Brödrarförsamlingen återuppta taga det avbrutna missionsarbetet. På den plats, där Schmidt verkat, fanns då en gammal hottentottkvinna, som under alla dessa år varit tron lydaktig. Med glädje visade hon missionärerna det Nya Testamente, som hon fått, då hon blev döpt.

År 1799 sände Londonmissionssällskapet (bildat 1795) den holländske läkaren Van der Kemp med flera missionärer till kaffrer och hottentotter. I samma sällskaps tjänst arbetade under 1800-talet de framstående missionärerna Robert Moffat och David Livingstone.

Efter Londonmissionens upptagande av missionsarbete i Syd-Afrika följde med några års mellanrum det ena missionssällskapet efter det andra.

Syd-Afrika är det mest bearbetade missionsfältet i Afrika. De kristnas antal beräknas uppgå till över en miljon.

I Väst-Afrika, däri inbegripet: Sierra Leone, Liberia, Guldkusten, Togo, Nigeria (ett område omkring 9 gånger så stort som Frankrike) började den evangeliska missionen jämförelsevis tidigt, i det att flera missionssällskap utsände missionärer till dessa trakter i slutet av 17- och början av 1800-talet. Även här var det den herrnhutska Brödrarförsamlingen, som sände ut den förste missionären (år 1737). Flera missionärer utreste, men de dogo alla mycket snart, och Brödrarförsamlingen upphörde med arbetet år 1771.

Sedermera hava till dessa för europeer hälsovådlig trakter engelska, amerikanska och tyska missions-sällskap sändt missionärer, människor av eld och tro och besjälade av samma tanke, som en av dem, Mel-wille Cox i Liberia, uttalade, då han bestämde sin gravskrift: »Förr må tusen missionärer dö än Afrika övergivas.»

Ett särskilt rum i dessa tracters missionshistoria intager slavgossen Adschai, som under namn av Samuel Crowther (död 1891) verkade såsom biskop i engelska kyrkocommissionens tjänst under många år och med stor framgång.

I Kamerun och Franska Ekvatorial-Afrika arbeta amerikaner, franska och svenska missions-sällskap. I nuvarande Belgiska Kongo dröjde det till efter Stanleys bekanta resa utför Kongofloden, innan evangelisk mission upptogs. Det var år 1878. På detta område, till yttinnehållet 5 gånger så stort som Sverige, hava ett 20-tal missions-sällskap upptagit missionsarbete. Även detta är sålunda ett jämförelsevis väl besatt missionsfält, ehuru stora områden ännu äro oberörda av evangelisk mission.

I det portugisiska Angola, där, som vi sett, katolsk mission bedrevs redan tidigt, verka nu engelska och amerikanska missionärer. Missionen började 1878 i San Salvador.

Som det första evangeliska missionsförsöket under senare århundraden i Abessinien nämnes det, som gjordes av tysken Peter Heiling år 1635. I mitten av 1700-talet gjordes av Brödräfsamlingens missio-

närer i Egypten fåfänga försök att tränga ned i samma land. Först omkring hundra år senare lyckades det missionärerna Gobat och Kugler, utsända av engelska kyrkomissionssällskapet, att få slå sig ned i Tigré-området. Tyskarna Krapf och Rebmann gjorde på 1840-talet resultatlösa försök att söderifrån tränga in i Gallalandet. Det var under dessa resor, som Rebmann år 1848 upptäckte det snötäckta 6,000 m. höga berget Kilimandjaro. Det blev ett svenskt missions-sällskap, Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen, förunnat att fortsätta det arbete i Abessinien, som förut icke kunnat fullföljas. Missionsarbete bedrivs också i Italienska Somalilandet.

Övriga delar av Ost-Afrika, Uganda och nuv. Kenya och Tanganyikaområdena, hava upptagits som missionsfält särskilt av engelska och skotska missions-sällskap. Missionen i Uganda upptogs 1876. Svåra förföljelser hava här under de första åren övergått den kristna församlingen. Omkring Sambesi-floden arbetar Parisermissionssällskapet.

På Madagaskar börjades missionen av den romersk-katolska kyrkan. I början av 1800-talet fick London-missionssällskapet sin uppmärksamhet riktad på såväl Madagaskar som på öarna däromkring och sände 1814 en missionär till Mauritius samt fyra år senare två missionärer till Madagaskar, där verksamheten med framgång upptogs i själva huvudstaden 1820. Femton år senare utfärdade den då regerande drottningen, Ranavalona I, förbud mot all kristendom. Alla infödda kristna skulle anmäla sig själva eller

ock lida döden. Många angävo sig för att få behålla livet. Men många voro ståndaktiga och samlades hemligen för att stärka varandra. Och så började för den hednakristna församlingen en svår förföljelse-tid, som varade en tid av 25 år. Under 8 månader avrättades ett tusen kristna och hundratal såldes som slavar. Efter två år kunde ändå de kristna skriva till sina bortfarna ledare: »Guds rike tillväxer i detta land. Då ni lämnade oss, fruktade vi, att Gud skulle övergiva oss, men vi hava fått erfare sanningen av ordet: 'Jag skall ingalunda lämna dig, ej heller någonsin övergiva dig!' Sannerligen han har blivit hos oss, och utesägligt stor var våra hjärtans glädje under bön och samtal om det eviga livet.» Förföljelsen slutade icke förrän 1861. Flera missionssällskap började sedan arbeta där.

I Sudan slutligen har mission upptagits av engelska, amerikanska och sydafrikanska, norska och danska missionssällskap.

Den romersk-katolska kyrkan bedriver ävenledes en mycket vittomfattande mission i hela den afrikanska världsdelen.

Religioner.

De religioner, som möta den svenska missionen i Afrika äro: 1) koptisk kristendom i Ost-Afrika, 2) muhammedanismen i Nord- och Ost-Afrika samt 3) animism överallt utom i Nord-Afrika.

Den koptiska kristendomen i Abessinien (liksom i Egypten) är en genom århundradena bevarad form av den kristna religionen med monofysitisk betoning (Kristus hade blott en natur: den gudomliga). Den koptiska kristendomen är en förstenad religionsform med utpräglat formväsen och helgondyrkan, f. n. saknande liv och kraft.

Muhammedanismen (så kallad efter dess stiftare Muhammed 570—632 e. Kr.) är utbredd över hela Nord-Afrika, Sudan och stora delar av Ost-Afrika och vinner alltjämt nya anhängare snart sagt överallt i hela världsdelen.

Muhammedanismens heliga urkund, Koran, innehåller profetens föregivna uppenbarelser samt hans läror. Boken är uppdelad i ett antal kapitel, kallade »sura». Året efter profetens död fick hans adoptivson Zeid i uppdrag av kalifen Abu Bekr att samla och uppskriva alla Muhammeds uppenbarelser och läror. Detta skedde också, och avskrivningar gjordes i stor mångfald. Under Otmans kalifat, femton år senare, befanns det, att kopiorna, som användes på olika trakter, skilde sig mycket från varandra till innehållet, och så föranstaltades om en textrevision av hela boken.

Vad islam särskilt betonar, är att Gud är *en*, enligt trosbekännelsen: Det finnes ingen Gud utom Allah, och Muhammed är hans profet. Stor vikt lägges vid de ceremoniella bönerna, fastan, allmosegivandet och pilgrimsfärderna till Mekka. Jesus förnekas vara Guds Son. Hans död på korset förnekas

även. Det var, säges det, en annan än Jesus som korsfästes. Om Allah läres, att han är levande, allvetande, allsmäktig, oemotståndlig i sin vilja, hörande, seende och talande. Guds allmakt betonas mest. När det talas om Guds kärlek, menas därmed hans ynnest, bevisad mot en gynnad individ. Muhammedanen vill icke medgiva något känslöelement i gudomsväsendet, ty »det vore liktydigt med att medgiva en svaghet hos detsamma.» (Gairdner). Islam tillåter månggifte, dock icke mera än fyra hustrur, samt håller strängt på avhållsamhet från rusgivande drycker. Inom muhammedanismen finnas ett 70-tal mer eller mindre inflytelserika sekter.

Om det politiskt-nationella motiv, som ofta banat väg för islam i Afrika, säger tysken Simon följande: »Den svarte mannen är förtvivlad. Den nya tiden har brutit in över honom själv och hans land. Han känner den vite mannens ofantliga överlägsenhet. Han står där rädlös och olycklig inför dessa väldiga, okända krafter. Allt det gamla störtar samman. Hans religion, hans »kultur», hans insikter betyda platt intet inför den vite, som vet allt och märker allt. »Vad skall det bli av oss?» Då kommer den muhammedanske handlanden till byn. I aftonens stillhet utgjuter den bedrövade infödingen sitt hjärta för den muhammedanske läraren, och den sluge Mekkapilgrimen har mycket att säga till tröst och uppmuntaran. Han berättar, den brune för den brune, om en annan stor makt, som omspanner folken och förenar dem med trons brodersband. Han bevisar med många

exempel, att även den vite mannen fruktar denna hemlighetsfulla makt. Ingen europeisk ämbetsman vågar blanda sig i deras religiösa angelägenheter. Hövdingen förstår, att om han ej vill bli ett viljelöst verktyg åt den vite, då gives blott ett medel: flykten till islam, den brune mannens religion. På det sättet kan man åtminstone rädda religionen undan den vite mannens herravälde. Alltså: den enda möjligheten att bevara något av allt detta, som hotas genom den nya tiden, är anslutningen till islam. På det sättet utbreder sig mer och mer bland naturfolken den känslan, att de inom muhammedanismen ha sin rätta plats.»

»Muhammedanismen besitter ingen andlig originalitet och är icke en religion, i vilken ett djupt tänkande över Gud och världen föreligger. Dess makt i världen består däri, att den är en monoteistisk och till en viss grad etisk religion. På samma gång har den bibehållit alla den primitiva religiositetens instinkter och kan därigenom erbjuda ociviliserade och halvciviliserade folk den för dem lättast tillgängliga formen av monoteism.» (Schweitzer).

Animism* är enligt ärkebiskop Söderblom icke i och för sig en religion utan ett slags primitiv filosofi, som behärskar icke blott religionen utan de ociviliserade folkens hela liv. Animism är en själs-

---

* Vid denna framställning har jag huvudsakligen följt d:r K. E. Lamans arbete *Sanningsstrålar*, Svenska Missionsförbundets Förlag och pastor Anton Karlgrens bok *Svenska Kyrkans Mission i Syd-Afrika*; boken ej tillgänglig i bokhandeln.

eller andeföreställning, varigenom livet och alla dess ytringar förklaras. Människan framförallt har en eller flera själar.

Animismen såsom religion kan man först tala om, då människan för den ena eller andra av dessa andemakter har en känsla av beroende, söker skydd hos, står i förening eller släktskap med och ägnar den sin dyrkan eller tillbedjan. Man måste alltså i princip skilja mellan tron på andar och andedyrkan. De människans omgivande makterna, demonerna och förfädersandarna bliva det centrala i religionen och kulturen. Maktföreställningen spelar en stor roll. Makten, det med makt begåvade, är det värdefullaste. I växter, djur och stenar finnas gömda krafter, som kunna vara till nytta eller till skada för människan. Medicinmännen äga en mer eller mindre hemlig kännedom om dessa saker. De med makt fyllda sakerna och personerna måste behandlas med nödig försiktighet. Om man genom beröring av en sak, person eller »gud», som är mättad med dylik makt, blir smittad, förorenad, så måste man renas. En mängd bestämmelser finnas härför. Om en medicinman, präst, bryter mot en nkisi-ande eller gud, orenas också den och måste renas och helgas på nytt.

En avlidens ande kallas nkisi eller nkuyu (Centralafrika) och amadhlozi (Syd-Afrika). Nkisi, pluralis minkisi, är i Nedre Kongo namnet på de påsar, i vilka nkuyuanden är verksam. Denna verksamhet är beroende dels av de många kraftmättade föremålen som finnas i påsen, dels av prästens vishet och för-

måga vid bruket av nkisi. (Då missionärerna första tiden i Kongo klippte hår och naglar, togo infödingarna vara härpå och lade i minkisi för att göra dem så mycket kraftigare). Andedyrkan med vissa ceremonier förekommer vid en del färjställen, raviner, vid en sorts stora termitstackar o. s. v. Ibland offras djur, men oblodiga offer äro vanligast.

Afrikas animister ha haft och ha föreställningar om ett högsta väsende, *Nzambi* (ljusspridare), *Unkulunkulu* (den store) *Umvelingqangi* (den, som uppträdde i begynnelsen). Han är god, har skapat världen och bor i himmelen. Han är oföränderlig och synes ej. Allting regeras av honom. Han befattar sig dock icke med människorna, ty han har givit medicinpåsar och nkisi-gudar till deras hjälp i sjukdomar och alla handa svårigheter. Vid edgång tages han ibland till vittne.

Svenska missionsfält.

Ost-Afrika.

Eritrea har ett ytinnehåll av 120,000 kvadratkilometer, d. v. s. det är ungefär lika stort som Sverige söder om en linje, som kan tänkas dragen mellan Uppsala och Arvika. Med undantag av kuststräckan är det ett högland med berg höjande sig 1,000—3,000

Där svenska missionärer arbeta.

m. över havet. Landet påminner med sina berg och dalar om Schweiz.

Klimatet är på kuststräckan hett med en medeltemperatur av omkring 30 gr. C. I höglandet är det svalare med en medeltemp. av 22 gr. C.

Befolkningen är till största delen av semitisk härkomst. Smärre grupper av araber, sudaneser, indier och europeer finnas också. Invånareantalet torde vara omkring 400,000. Den inhemska befolkningen skildras såsom gladlynt, lättrörlig, misstänksam, intelligent, äventyrlig, frihetsälskande och gästvänlig. Flera olika språk talas såsom tigré, tigrinja, cunama, bilén m. fl., varför missionen också måst utgiva sin litteratur på dessa språk.

Samfärdsmedel äro välbyggda landsvägar från Massaua till de större städerna, en järnväg (200 km.) mellan Massaua och Cheren (utt. Keren) samt urgamla stigar, som äro farbara för både människor och djur.

Abessinien är ett alpland med ända till över 4,000 m. höga berg. Ytinnehållet är omkr. 605,000 kvkm. Antalet invånare är omkr. 12,000,000, och i huvudstaden Addis-Abeba bo omkr. 100,000 människor.

Befolkningen härstammar från tre olika raser, semiter, negrer och kuschiter, som nu äro blandade med varandra. Ett särskilt språk, geez eller etiopiskan, användes blott vid gudstjänsterna. På senare år ha skolor inrättats; religionsfrihet arbetar sig fram, och bättre ordning införes.

Gallalandet ligger söder om Abessinien och regeras till största delen därifrån. Det är ett bergland med gott klimat. Gallaerna äro ett ståtligt folk. Religionen är animism, men många gallaer ha på senare tid övergått till muhammedanismen eller den koptiska kristendomen.

Jubalandet ligger utmed kusten av Indiska Oceanen och under ekvatorn. Det är till största delen ett ofruktbart och varmt lågland och bebos av Samalier och Goshafolk. De förra äro intelligenta, stolta, krigiska och hämndlystna. Religionen är den muhammedanska. Invånarna i Gosha äro hedningar och tillbedja förfädernas andar. Språken, som talas, äro suaheli och somali.

1. *Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen*, grundad 1856, sände år 1866 sina första missionärer till Ost-Afrika för att upptaga missionsarbete i Galla, söder om Abessinien. Enär det blev dem omöjligt att då fullfölja denna avsikt, började de missionsarbete i det hedniska Cunama vid Abessi niens nordvästra gräns. Redan efter fyra år måste arbetet här nedläggas, och Cunama förblev stängt för missionen i nära 30 år. Men arbete upptogs på andra håll såsom i hamnstaden Massaua samt Bellesa och Gheleb längre in i landet.

Sedan italienarna 1885 lagt under sig Massaua med närgränsande område samt 1890 norra Abessinien och de nordliga närgränsande länderna, fick missionen större rörelsefrihet. De av italienarna tagna områdena bilda den nuvarande italienska kolonien Eritrea.

Sedermåra har mission upptagits i Jubaland samt i Abessinien och Galla.

Missionsstationer*:

I Mathét:

1. *Moncullo* (1879), belågen på en ö väster om Massaua. Infödda missionsarbetare.
2. *Gheleb* (1874, 1890), 120 km. nordväst om Massaua. Sjukstuga, goss- och flickbarnhem.
3. *Cheren* (1913) (utt. Keren), omkring 45 km. väster om Gheleb. Stationerad infödd lärare.

I Hamasén och Sarai:

4. *Bellesa* (1890) 8 km. norr om Asmara. Sjukhus. Läkareverksamhet. Flickbarnhem.
5. *Asmara* (1890) i Eritreas huvudstad. Gossbarnhem. Tryckeri.
6. *Zasega* (1891) väster om Asmara. Skola. Sjukvårdsarbete.
7. *Addi-Ugri* (1907), 60 km. söder om Asmara. Flickbarnhem. Skolverksamhet.

I Cunama:

8. *Culluco* (1867, 1898). Goss- och flickskola.
9. *Ausa-Conoma* (1905), nordost om Culluco.

I Abessinien:

10. *Addis-Abeba* (1904) i Abessiniens huvudstad. Skolverksamhet. Sjukvård.

---

* Anläggningsåret inom parentes.

I Jubalandet:

11. *Kismayu* (1897), vid Jubaflodens mynning. Skolverksamhet. Sjukvård.
12. *Yonti* (1906), vid Jubaflo den.
13. *Mofi* (1910), 50 km. norr om Yonti.

I Gallalandet:

14. *Naqamte* (1923). Läkareverksamhet. Flera huvudstationer, där arbete tidigare bedrivits, äro nu nedlagda.

Litteraturarbetet har varit betydande. Läroböcker och uppbyggelse litteratur ha utgivits på följande 8 språk: amhariska, tigré, tigrinja, cunama, galla, etio-piska, suaheli och somali.

Läkareverksamhet bedrivs genom utbildade läkare och sjuksköterskor.

2. *Missionssällskapet Bibeltrogn a Vänner*, grundat 1911.

Sällskapet arbetar på följande stationer:

1. *Asmara* (1913). I Eritrea. Skolverksamhet. Klinik.
2. *Adua* (1915) i norra Abessinien.
3. *Addis-Abeba* (1921) i Abessi niens huvudstad. Goss- och flickskola. Klinik.
4. *Harrar* (1923), i östra Abessinien. Goss-skola. Omfattande sjukvårds verksamhet.

Syd-Afrika.

Natal (med Zululandet) är ett starkt kuperat land, sönderskuret av en mängd större och mindre floder.

Det höjer sig från östra kusten i flera avsatser upp mot de 4,000 m. höga Drakbergen på gränsen mot Basutolandet och Oranjekolonien.

Samfärdsmedeln äro järnvägar i olika riktningar, landsvägar, farbara med oxvagnar, samt smala stigar, på vilka man vanligen färdas ridande.

Klimatet är i allmänhet sunt och möjliggör, att missionärer kunna stanna 7—10 år. Årstiderna äro två: regntiden från oktober till april och torrtiden årets övriga månader. Landet är skogfattigt.

Befolkningen består till största delen av zuluier, som uppgå till ett antal av omkring 1,150,000. Det är ett resligt, stolt och mycket tappert folk. Deras intellektuella utrustning har givit upphovet till hedersnamnet: »Syd-Afrikas germaner.» I början av 1800-talet härskade zuluerna så gott som över hela Syd-Afrika. Sedan har folket underkuvats av engelsmännen. Till sin karaktär är zuluerna godmodiga och lätttröda, fallen för maklighet och njutningslystnad. Huvudnäringen är boskapsskötsel. En zuluägar består merendels av en mängd i form av bikupor byggda hyddor inom en inhägnad. Zuluerna lever i månggifte, och varje hustru har sin hydda, där hon bor med sina barn.

Sedan de vita upprättat en mängd industrier i landet, ha många zuluier dragits till dessa industriplatser, icke sällan till skada för deras moraliska liv. Ras-motsättningen mellan vita och svarta i landet har på senare tiden tillspetsats, och givetvis har detta sin inverkan på missionsverksamheten.

Rhodesia. Detta landområde, som fått sitt namn efter den engelske statsmannen Cecil Rhodes, är beläget norr om Transvaal. Det är ett ödsligt och glesbefolkat land, där dock fordom funnits en hög kultur, varom de många ruinerna vittna.

Klimatet är för europeer mycket pressande och svårt och har utgjort en stor svårighet för den svenska missionen.

Befolkningen inom missionsområdet utgöres av matabeler, som tala en med zuluspråket besläktad dialekt, samt karanger, en lågt stående, av sjukdom försvagad folkstam. Antalet invånare är omkring 40,000.

1. *Svenska Kyrkans Mission*, grundad 1874, arbetar sedan 1876 i Natal (med Zululand) och Transvaal samt sedan 1903 i södra Rhodesia.

Missionsstationer:

1. *Oscarsberg* (1878), i norra Natal. Goss- och flickhem, aftonskola, åkerbrukskoloni. Prästseminarium.

2. *Appelsbosch* (1886), i sydöstra Natal. 200 km. från Oscarsberg. Sjukvårdsarbete.

3. *Ekutuleni* (1888), i Zululand. Goss- och flickhem, aftonskola.

4. *Dundee* (1891), stad i Natal. Goss- och flickhem, aftonskolor. Sjukhus. Svensk skola.

5. *Emtulwa* (1896), i Natal.

6. *Johannesburg* (1902) stad i Transvaal. Verksamhet bland kristna zuluier, som tidvis uppehålla

sig som arbetare i staden. Aftonskolor. Svensk församling.

7. *Biyela* (1903), i Zululand, 70 km. öster om Eku-tuleni.

8. *Ceza* (1903), i Zululand. Sjukstuga.

9. *Mnene* (1903), i S. Rhodesia. Aftonskola, sjukstuga.

10. *Masase* (1919), i S. Rhodesia.

11. *Ngwibi* (1920), i Zululand.

Utom här uppräknade stationer finnas på missionskartan upptagna: *Durban*, där missionen har sitt vilohem för missionärer samt en kvinnlig missionsarbetare stationerad; *Emmaus*, en tysk station, där missionen utbildar sina evangelister tillsammans med de tyska och norska missionerna; *Germiston*, *Vryheid* och *Belingwe* äro viktiga utstationer.

Svenska Kyrkans Mission har utgivit ett trettiotal broschyrer med kyrkohistoriskt innehåll, kommentarer och utredningar till kyrkoårets predikotexter, kort förklaring till Lukas och Matteus evangelium och i samband med Norska och Berlinermissionen: psalmbok, Luthers lilla katekes samt ett antal skolböcker. En tidning utgives.

2. *Helgelseförbundet*, grundat 1885, upptog mission 1890 bland zulufolket och senare bland en folkstam i östra Transvaal.

Missionsstationer:

1. *Pieter Maritzburg* (1893), väster om Durban.

2. *Bethel* (1894), nordost om hamnstaden Durban.

3. *Betania* (1898), sydväst om Durban.
4. *Durban* (1903). Tryckeri.
5. *Port Shepstone* (1904).
6. *Imbizana* (1909).
7. *Itongazi* (1909).
8. *Sweet Waters* (1918).
9. *Emangwenia* (1918), i östra Transvaal.
10. *Ingwenia* (el. Umgwenya) (1922), i östra Transvaal.

På alla dessa stationer bedrivs förutom direkt evangeliskt arbete även skolverksamhet.

Smärre skrifter ha utgivits, och en månadstidning utgives sedan år 1910.

3. *Fribaptisterna*, (1892), började missionsverksamhet i Natal 1893 och arbeta nu på följande

Missionsstationer:

1. *Itemba* (1894), mellan Durban och Sunbury.
2. *Vryheid* (1904).
3. *Paul Pettersburg* (1905), norr om Vryheid.
4. *Sunbury* (1911), nordost om Durban.
5. *Boeksbury* (1920), öster om Johannesburg.
6. *Chibuto* (1923), vid Limpopo-floden på portugisiskt område.

4. *Svenska Allians-Missionen*, grundad 1900, verkar sedan år 1903 i östra Transvaal.

Missionsstationer:

1. *Piet Retief* (1903), i sydöstra Transvaal. Goss- och flickskola,

2. *Barberton* (1916), i östra Transvaal. Goss- och flickskola.

3. *White River* (1920), i östra Transvaal.

4. *Cana* (1924), belägen 50 km. söder om Piet Retief.

5. *Amsterdam* (1924), lika långt norr om samma station.

6. *Betlehem* (1925), belägen i sydvästra hörnet av Swaziland.

5. *Svenska Fria Missionen* (på kartan: Svenska Pingst-Missionen), upptog år 1922 arbete på stationen *Gwanda* i södra Rhodesia. Stationen anlades år 1921 av Helgelseförbundets missionärer.

Anm. I denna mission utsända de enskilda församlingarna missionärer och svara för deras underhåll.

Central-Afrika.

Belgiska Kongo, den forna Kongofristaten, belgisk koloni sedan konung Leopold II:s död 1909, är fem gånger så stort som Sverige. Det genomflytes av Kongofloden med dess många bifloder. Det inre av landet, Övre Kongo, är rikt på stora skogar. De östliga och södra delarna äro bergiga. I söder träffar man på mineraler.

Samfärdseln sker genom järnvägar, ångbåtsleder och »karavanvägar». Kongofloden är segelbar i största

delen av sitt lopp, och förbi de sträckor, där den icke kan befaras med båtar, äro järnvägar byggda (se kartan). Vattenvägar för ångare finnas till en sammanlagd längd av 15,000 km. i olika riktningar. Karavanvägarna äro smala stigar, där varor bäras av infödingarna.

Klimatet är mycket prövande för europeer. I det inre av landet råder ett typiskt inlandsklimat med varma dagar och kalla nätter. Vid kusten, Nedre Kongo, är temperaturskillnaden mellan dag och natt ringa. Här äro årstiderna två: den torra från och med mitten av maj och till slutet av oktober, den regniga de övriga månaderna. Regntiden är varmest med en temperatur av 32—40 ° i skuggan.

Befolkningen hör till bantufolken. Stammarna äro många med olika språk, seder och bruk. I Övre Kongo ha många stammar varit kannibaler. Där äro i allmänhet byarna större och folket kraftigare än i Nedre Kongo. Ett mycket framträdande karaktärsdrag är själviskheten. Den spelar in på livets alla förhållanden. Huvudnäringen är åkerbruket, som skötes med de enklaste verktyg. I Nedre Kongo finnas inga dragare och ingen boskap. Kvinnan sköter jordbruket, mannen jagar, fiskar och bygger hus. Många arbeta nu också hos de vita. Invånareantalet i landet uppskattas till omkring 11 miljoner.

Franska Kongo är fransk koloni med omkring 600,000 invånare. Landet är till stor del uppfyllt av skogar. Klimatiska och andra förhållanden likna i stort dem, som råda i Belgiska Kongo.

1. *Svenska Missions-Förbundet*, grundat 1878, sände sin första missionär till Kongo år 1881. Under de första fem åren bedrevs mission i samband med Livingstone Inlandmissionen och amerikanska baptistmissionen. År 1886 fick det övertaga missionsstationen Mukimbungu och började därmed självständigt arbete. På grund av det för europeer hälsovådliga klimatet har missionen krävt stora offer i personliga krafter. Sålunda dogo under de första 25 åren ett femtiotal missionärer.

Missionsstationer:

I Belgiska Kongo:

1. *Mukimbungu* (1880), söder om Kongofloden. Goss-skola. Sjukvårdsarbete.
2. *Kibunzi* (1887), väster om Mukimbungu. Goss-skola. Läkareverksamhet. Sjukhus.
3. *Londe* (1892), intill hamnstaden Matadi (denna stad är ursprungligen anlagd av en svensk officer i Kongostatens tjänst). Transportstation. Tryckeri. Bokförlag. Aftonskola.
4. *Kinkenge* (1897). Goss-skola. Sjukvårdsarbete.
5. *Kingoyi* (1900), nära gränsen till Franska Kongo. Seminarium för utbildande av lärare och predikanter. Mellanskola. Goss- och flickskola. Sjukhus.
6. *Sundi-Lutete* (1924), mellan Musana och Kingoyi. (Finnes ej på kartan).

I Franska Kongo:

7. *Madzia* (1909), väster om Brazzaville. Goss- och flickskola. Klinik.

8. *Musana* (1910), sydväst om Brazzaville. Goss- och flickskola. Sjukvårdsarbete.

9. *Brazzaville* (1911), i Franska Kongos huvudstad. Transportstation. Industriskola. Goss-skola.

10. *Kolo* (1916). Bibelskola.

11. *Indo* (1918). Goss-skola. Seminarium för lärare och predikanter.

12. *Loubetsi* (1922). Bibelskola.

Missionen har utgivit hela Bibeln på kongospråket, som talas i Nedre Kongo, samt särtryck av flera bibliska böcker, biblisk historia, sångbok, Kristens resa, handledning för dopundervisning samt de nödvändiga läroböckerna för skolorna. En almanacka utgives årligen, och en månadstidning utgives sedan 1892 och utgår i en upplaga på 1,000 ex.

2. *Svenska Baptistsamfundets Mission*, grundad 1890, utsände år 1892 sin första missionär till Kongo. Han arbetade på olika missionsstationer i Övre Kongo. Efter hans död 1903 utsändes ingen missionär förrän 1914. År 1919 blev missionen självständig i och med den första stationens anläggande. Missionsområdet är beläget mellan floderna Lukenie och Kasai. Folket, som bebor detta område kallas »basakata» och hör till den stora bantufamiljen.

Mission:stationer:

1. *Bendela* (1919). Goss- och flickskola. Klinik.
2. *Semendua* (1920). Goss- och flickskola. Klinik.
3. *Oshwe* (1923).

3. *Örebro Missionsförening*, bildad 1908, sände sina första missionärer till Kongo år 1919. Innan de år 1921 fingo anlägga sin första station i Franska Kongo, arbetade de på Svenska Missions-Förbundets stationer. Deras missionsfält är det längst i norr belägna av de svenska missionsfälten i västra Central-Afrika.

Missionsstationer:

1. *Matélé* (1921). Klinik.
2. *Bania* (1923). Skola och klinik.
4. *Svenska Fria Missionen* (på kartan Svenska Pingst-Missionen), upptog år 1922 mission i *Uvira*, beläget vid nordvästliga hörnet av Tanganjikasjön.

Nord-Afrika.

1. *Kvinnliga Missions-Arbetare*, grundad 1894, upptog år 1898 mission i staden Bizerte nära Tunis. Tidigare, eller år 1887, hade fröken Elsa Borg på Vita Bergen i Stockholm börjat mission i den gamla numidiska huvudstaden Konstantine. Missionens arbete är nu förlagt till *Tunis* och bedrivs bland muhammedanerna i staden, huvudsakligen genom barn-hemsverksamhet.

2. *Missionen i Port Said*. I denna stad bedriva svenska kvinnliga missionärer barmhärtighetsverksamhet med skola. Arbetet stödes ekonomiskt från flera håll bl. a. av *Lärarinnornas Missions-Förening*, bildad 1899, vilken förening underhåller missionärer även på andra svenska missionsfält.

Asien.

Kort missionshistorisk översikt.

Det var i Asien kristendomen föddes. Här var det, som Jesu lärjungar först började kallas kristianer, kristna. Det är härifrån den kristna läran blivit förd ut över världen. Det var här den kristna missionsbefallningen gavs, och här hörde Jesu lärjungar orden: »I skolen undfå kraft och bliva mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ände.» (Apg. 1: 8).

Om apostlarnas, utom Paulus', verksamhet lämnar Nya Testamentet föga eller inga upplysningar. Men att de i lydnad för Mästarens bud gingo ut i världen för att göra folken till hans lärjungar — därom råder intet tvivel. Mycket möjligt är det också, att de legender, som bevarats genom tiderna, angående apostlarnas verksamhetsområden, innehålla en kärna av historisk sanning. Enligt dessa skola Bartolomeus och Tomas hava predikat Kristi evangelium i Persien, Indien och möjligen i Kina. Läraren Pan-

tænus vid kateketskolan i Alexandria påträffade omkring år 200 i Indien det Matteusevangelium, som Bartolomeus skulle ha medfört dit. En syroarabisk skriftställare påstår också, att denne apostel verkat i Kina. I tredje århundradet talar en kristen författare antydningvis om att kristendomen nått till Kinas västligaste provins.

Säkra historiska uppgifter angående kristendomens uppträdande i Kina hava vi i den nestorianska kyrkans historia. Sålunda mottog den kinesiske kejsaren Tai Tsung (627—650) den nestorianske prästen Olopan och tillät honom missionera. Härom berättas på den utanför staden Sianfu i Kina år 1625 påträffade s. k. nestorianska stenen. På 700-talet omtalas kristna biskopar i Kina och längre fram talas om staden Kaschgar i nuv. Ost-Turkestan såsom säte för en kristen biskop. Att den även till dessa trakter på 900-talet framträngande muhammedanismen icke så lätt och fort lyckades fullständigt undertrycka den kristendom, som fanns, synes därav, att den italienske resanden-köpmannen Marco Polo påträffade kristna i staden Jarkend, då han i slutet av 1200-talet genomreste dessa trakter.

På 1300-talet verkade i Peking den italienske franciskanermunken Johannes av Monte Corvino, som av påven utnämndes till ärkebiskop i Peking.

Katolska kyrkans största missionärgestalt är Francisco Xavier. Mellan åren 1542—1552 arbetade han i Indien och Japan. Han var en hjälte i uppoffrande nit, försakelser och ansträngningar. Från jesuiter-

orden, som Xavier tillhörde, utsändes därefter många missionärer till Osterns länder. Den andliga halten av deras arbete var dock ringa, enär de i sin iver att vinna anhängare ej frågade efter verklig sinnesändring och omvändelse, innan de döpte människorna. De »kristna» i Östern räknades snart i flera miljoner, men med det kristna sinnet och livet var det klenställt, och därför gick också med tiden det stora verket till största delen om intet.

Den första *protestantiska* missionen i Asien utgick på 1600-talet från Holland, som hade grundat ett mäktigt kolonialvälde på de ostindiska öarna. Även denna mission begagnade sig tyvärr mest av de romersk-katolska metoderna med tvångs- och massdop. Ja, det gick t. o. m. så långt, att prästerna fingo en viss penningssumma för varje hedning, som döptes. Betydelsen av personlig omvändelse beaktades icke. Därför följde icke heller av detta arbete några bestående resultat.

En början till protestantisk mission kan man också kalla den åtgärd, som vidtogs på 1600-talet av ostindiska handelskompaniet (bildat 1600) att på alla större handelsplatser anställa präster. År 1698 föreskrev Englands dåvarande konung, Wilhelm III av Oranien, att dessa präster skulle lära sig de inföddas språk för att bättre kunna undervisa dem i den protestantiska religionen. Men arbetet bland och för de infödda blev en bisyssla för dem, och mycket blev därför icke uträttat. Under 1700-talet ställde sig det ostindiska kompaniet mycket fientligt mot missionen,

och så mäktigt var detta handelsbolag, att det vågade trotsa det engelska underhusets beslut av år 1793 om främjande av den kristna missionen i Indien.

Det enda lutherska land, som hade koloni i Indien, var Danmark. Den utgjordes av kuststaden Tranquebar med ett litet område däromkring. Den danske konungen Fredrik IV uppdrog åt sin hovpredikant att söka några lämpliga personer, som kunde resa till den danska kolonien och upptaga mission där. Två tyskar, Bartolomeus Ziegenbalg och Henrik Plütschau, utgångna från Franckes stiftelse i Halle, befunnos villiga härtill, och den 9 juni 1706 landstego de i Tranquebar. Den största personligheten under 1700-talets mission i Indien var Christian Friedrich Schwartz, som började sin välsignelserika missionsgärning 1750 och kunde få fortsätta den nära ett halvt sekel. Genom hans stora inflytande på alla, både höga och låga, fick den kristna läran fritt förkunnas i hela södra Indien. Detta inflytande vann han genom sin omfattande verksamhet, som sträckte sig över hela Syd-Indien, genom sitt gudfruktiga, försakande och tålmodiga sinnelag och sin omfattande bildning.

I södra Indien verkade samtidigt under 18 år Sveriges förste missionär i landet J. Z. Kiernander, som senare flyttade till Calcutta, där han arbetade till sin död. I de nämnda missionärernas spår följde många andra sitt arbete hängivna män. Under stort motstånd och oerhörda svårigheter och lidanden höllo de ut i arbetet, som utvecklade om än sakta.

Brödraförsamlingen i Herrnhut och det engelska sällskapet för utbredande av kristlig kunskap arbetade också vid denna tid i södra Indien. År 1798 räknade Tranquebar-kyrkan omkring 18,000 kristna.

Var tysken Schwartz den store banbrytaren i södra Indien, så blev engelsmannen William Carey det i norra delen av landet. Han och en läkare vid namn Thomas kommo dit 1793. De utsändes av det nyss förut bildade engelska baptistmissions-sällskapet. Carey var ett utomordentligt språkgeni. Han behärskade bengali, hindostani, sanskrit, hindi och marathi. Innan han vid 73 års ålder dog, hade han utgivit hela Bibeln på 6 indiska språk, Nya Testamentet på ytterligare 23 och delar av Bibeln på ännu 11 språk. 200,000 ex. av Bibeln eller delar av den hade blivit spridda, och 17 missionsstationer hade blivit anlagda utmed Gangesfloden.

En man, som satte en särskild prägel på Indiens tidigare mission, var skotten Alexander Duff, som utsändes av skotska kyrkan. Strax efter sin ankomst till Calcutta öppnade han en skola med några få elever, vilken skola kort därefter räknade 1,000 lärjungar. Det var huvudsakligen Duff, som gav impulsen till det högre skolväsendet i Indien.

År 1833 öppnades hela det Brittiska Indien för kristen mission, och en mängd missions-sällskap både från Europa och Amerika hava sedan dess upptagit mission där. Antalet missionerande sällskap och missionärer har varit i ständigt stigande. De senare uppgingo enligt 1922 års statistik till 5,682. I Indien ha

följande svenska sällskap upptagit mission: Svenska Kyrkans Mission, Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen, Svenska Allians-Missionen, Kvinnliga Missions-Arbetare, Örebro Missionsförening och Svenska Fria Missionen.

I Kina gjorde den protestantiska missionen sitt in-steg genom Robert Morrison, som utsändes dit år 1807 av Londonmissionssällskapet. I seg uthållighet och genom tråget arbete mitt under faror och motig-heter arbetade han på att lära sig språket, och så snart han bemästrade det, tog han itu med det litte-rära arbete, som blivit av så stor betydelse för kom-mande tiders mission i landet. År 1812 hade han fullbordat en språklära, och ett par år därefter var Nya Testamentet översatt. År 1819 kunde han med-dela sitt sällskap, att även Gamla Testamentet var översatt, och fyra år senare hade han sin stora engelsk-kinesiska ordbok på 40,000 ord färdig.

Ehuru visserligen några få missionärer reste till Kina under Morrisons livstid — han dog 1834 — var det först på och efter 1840-talet, som flera mis-sionssällskap upptogo mission i Kina.

Knappast har något annat land i världen, med undantag av muhammedanska länder, varit så svårt att nå med evangelium under den första missionsperioden. Detta har haft sin grund i kinesernas ytterligt kon-servativa kynne och i deras ingrodda förakt för andra folk, »främmande djävlar», som de av kineserna med förkärlek kallats. Under de första 50 åren räknades de omvända endast i några hundratal, men sedan dess

har det varit en rik skördetid. Svåra förluster tillfogades missionen i det s. k. boxarupproret år 1900. Det berörde huvudsakligen norra delen av landet. Över 180 missionärer och missionärsbarn dödades. Av dessa voro 40 svenska missionärer och 16 svenska barn. Flera tusen kristna kineser fingo lida martyrdöden. Under de senaste 15 åren har en fullständig omsvängning ägt rum i kinesernas förhållande till missionärerna. Nu se de upp till dem som till sina vänner och värdera dem för deras osjälviska kärleksarbete i landet. Under de politiska oroligheter, som en följd av år varit rådande hava tusentals kineser, män, kvinnor och barn tagit sin tillflykt till missionsstationerna och där funnit en fristad, till dess oron stillats. På så sätt ha de förut föraktade och förföljda främlingarna nu fått bliva till hjälp och stöd för kineserna själva, då de förföljts av egna landsmän. Många hava därigenom förts i nära förening med kärlekens religion och även omfattat den. Inom den kristna församlingen i Kina har också fostrats en rad framstående andliga ledare av stor intelligens och bildning. De protestantiska missionärernas antal i Kina år 1922 var 7,663.

Följande svenska missioner arbeta där: Svenska Missionen i Kina, Svenska Missionsförbundet, Helgelseförbundet, Svenska Baptistsamfundet, Svenska Alliansmissionen, Fribaptisterna, Svenska Kyrkans Mission, Örebro Missionsförening och Svenska Fria Missionen. I Mongoliet arbetar Svenska Mongolmissionen.

Religioner.

Asien är religionernas ursprungsland liksom också mänsklighetens. Här bor också världens utan gensägelse mest religiösa folk, det indiska. Här finnas alla religioner representerade genom flera eller färre anhängare: konfucianismen, taoismen, hinduismen, buddismen, shintoismen, jainismen, sikhismen, animismen, parsismen, muhammedanismen, judendomen och kristendomen.

De viktigaste utomkristliga religionerna inom de svenska missionsområdena äro följande.

Konfucianismen, så kallad efter dess upphovsman, Konfucius eller Kongfutse, som hans kinesiska namn lyder. Han verkade åren 551—478 f. Kr. Hans lära är icke i egentlig mening en religionslära utan snarare en politisk och social sedelära, innebärande i sitt religiösa moment framförallt dyrkan av förfädernas andar. Det lär finnas sex hundra grundsatser i konfucianismen, av vilka fem utgöra läran om förhållandet mellan härskare och undersåte, mellan fader och son, mellan man och hustru, mellan broder och broder och mellan vän och vän. Om något förhållande mellan Gud och människor talas ej. Dyrkan av Shang-Ti eller himmelen var kejsarens företrädesrätt. Regenten var ansvarig inför »Himlen» för folket. Sådan regenten var, sådant ansågs folket med naturnödvändighet vara. At denna tanke har givits följande form i ett yttrande av en kinesisk filosof

200 år f. Kr. »Fursten är ett fat, och folket är vattnet. Om fatet är runt, blir vattnet runt, och om fatet är fyrkantigt, blir vattnet likaledes fyrkantigt.» En viktig lärosats är att människan bör eftersträva att bli en idealmänniska. Därför inskräpes självrensning kraftigt genom en mängd föreskrifter. Det kan därför utan överdrift sägas, att ingen nation, ingen ras någonsin blivit bättre försedd med sedliga föreskrifter än kineserna. En upphöjd man var enligt Konfucius en sådan, som »lever för det allmänna och ej för enskilda intressen, som handlar innan han talar och låter sitt tal överensstämma med sina handlingar, som lever ett dygdigt liv och är ödmjuk i sitt väsen, visar aktning för sina överordnade, är god mot folket och rättvis såsom förman.» Konfucianismen har haft en oerhörd betydelse för det kinesiska folket, i synnerhet som en familj- och samhällsbevarande faktor.

Hinduismen omfattas av 250 miljoner indier. Den är både av religiös och social natur. Kastväsendet (kasterna uppgå till 2,378) — Indiens förbannelse — är stommen i denna socialreligiösa byggnad. »Varje kast utgör en exklusiv social enhet. Dess medlemmar tillåtas ej att gifta sig med eller äta tillsammans med personer av annan kast. Detta är en järnhård lag, som tillämpas med en stränghet som saknar motstycke. Vidmakthållandet av kastrenhet har blivit livets huvudsakliga uppgift. Individens kast är hans öde, oåterkalleligt avgjort från födelsen. Samfundets anden inskränkes till kastens snäva gränser. Kast-

lagens ringaktning för individens rätt blir grymhet.» (Datta). Religionens urkunder äro Veda-böckerna, som anses ha blivit skrivna mellan 1200—800 f. Kr. De innehålla uttryck för människohjärtats djupaste känslor och längtan, varom denna bön ger bevis: »För mig från det överkliga till det verkliga, för mig från mörker till ljus, för mig från död till odödlighet.»

Inom hinduismen har uppstått flera filosofiska system, av vilka de förnämsta äro sankhya och vedanta. Det senare är nära förbundet med det religiösa tänkandet hos den stora massan av folket. Enligt detta system existerar intet annat än Brahman. Den tillvaro, som människan inom sig själv är medveten om, är intet annat än Brahman. Detta människans *jag* kallas *Atman*, och *Atman* är Brahman. Att känna och inse denna stora sanning är frälsningen, icke en väg till frälsning utan frälsningen själv. Men själen är okunnig och kan icke fatta sig själv som Brahman och måste därför genomgå en otalig mängd återfödelse, till dess okunnigheten försvinner och man kan säga: Jag är Brahman. Då är frälsningen vunnit. Någon personlig Gud vet hinduismen icke om. En oändlig mängd gudar tillbedjas. De förnämsta äro: Brahma, skaparen, Vishnu, uppehållaren, Siva, förstöraren, Ganesa, Subrahmanya, Rama och Krishna. För den stora massan människor är världen och livet en olöslig gåta. Överallt lura okända faror, och skall någon lycka vinnas, måste gudarna blickas genom offer; t. o. m. människooffer ha förekommit i vår tid! Osedlighet bestraffas ej i de religiösa föreskrifterna. Tvärt-

om ingår den som ett led i den religiösa tempelkulten. Det namnlösa elände, som Indiens många miljoner barnänkor äro dömda till i religionens namn, är ett av de många bevisen på oförmågan hos hinduismen att höja folket till en högre nivå. »Barnänkan är husets arbetsträl. Hennes liv är utsatt för de svåraste frestelser, i det hon drives till förtvivlan genom sina grymma levnadsförhållanden. I sina medmänniskors ögon är hon en föraktlig varelse, och själva hennes närvaro anses olycksbringande.» (Datta).

Buddismen. Dess upphovsman är furstesonen Siddharta med tillnamnet Gautama, som senare blev Buddha d. v. s. »den upplyste». Hans lära är i korthet följande. Tillvaro är lidande och sålunda till sitt väsen ett ont och dess upphörande är det högsta goda. Lidandet uppkommer av törsten efter nöje, efter existens och efter det förgängliga i allmänhet. Det är på upphävet av denna törst genom fullständig förintelse av begäret, som människan skall inrikta sig. Och vägen till upphävet av lidandet kallar Buddha den heliga åttafaldiga vägen: rätt tro, rätt beslut, rätt tal, rätt handlande, rätt liv, rätt askes, rätt hägkomst, rätt försänkning. Individens är blott en förening av vissa egenskaper. Efter döden försvinna dessa men förenas igen av den hemlighetsfulla förmågan att fortleva. Den gestalt, dessa egenskaper taga i den nya tillvaron, bestämmas av den summa av förtjänstfulla eller icke förtjänstfulla gärningar, som hopsamlats under den föregående tillvaron. Genom vår okunnighet öka vi alltså totalsumman av

mänskligt lidande, i det våra begär och önskningar giva upphov till ett nytt liv efter döden. Ett upplyst sinne däremot är fritt från begär och önskningar. Att äga ett sådant sinne betyder då frihet från återfödelse, och den människa, som äger det, hamnar i Nirvana.

Kärleken betonas starkt i buddistiska skrifter. De förnämsta buden äro: icke döda, icke stjäla, icke leva okyskt, icke ljuga och icke förtära rusdrycker. Buddismen har ingen gud, ingen gudstro och därför heller ingen bön. På flera håll, särskilt i Tibet och Mongoliet, har buddismen urartat och avvikit från Buddhas lära och genomträngts av grov vidskepelse.

Buddismen är numera, praktiskt taget, okänd i Indien men finnes i Kina, Japan, Tibet, Mongoliet, Ceylon och Birma.

Svenska missionsfält.

Indien.

1. *Syd-Indien* sträcker sig mellan 75—80 gr. östl. long. och 8—15 gr. nordl. lat. Det är huvudsakligen den östra delen av landet, som utgöres av Svenska Kyrkans missionsfält. Kustlandet är låglänt, men i det inre finnas berg, som nå upp till 2,000 meters höjd.

Klimatet på slättlandet är mycket tryckande, särskilt under månaderna april—juni med en temperatur un-

der dygnets svalaste tid av omkring 35 gr. C. Under nov.—dec. faller mycket regn. Jorden är bördig, där det finnes tillgång till vatten.

Kommunikationer äro lands- och järnvägar.

Befolkningen utgöres av tamulfolket, ett dravidiskt folk, som bebodde Indien, innan arierna invandrade dit. Tamulerna ha mörk hudfärg och äro mindre till växten än arierna. Antalet beräknas till 16 miljoner. Den stora massan av befolkningen tillhör olika sudra-kaster, varjämte en mängd kastlösa finnas, vilkas levnadsvillkor på vissa håll stå föga över djurens. Kvinnorna föra ett från yttervärlden avskilt liv i en särskild del av boningshuset, vilken kallas zenana. Därav ordet zenanamission.

Svenska Kyrkans Mission övertog år 1876 underhållet av de svenska missionärer, som då funnos i Tamullandet, och som stodo i tjänst hos Leipzigmissionen. Först år 1901 erhöll missionen ett eget fält på södra delen av området med Madura som huvudplats. År 1915, då Leipzigmissionens missionärer på grund av kriget måste lämna Indien, fick Svenska Kyrkans Mission övertaga alla den tyska missionens stationer, till ett antal av omkring 30.

Arbete bedrives också bland utflyttade tamuler på Ceylon i Birma (Rangoon) och på Malackahalvön.

Sedan 1919 äro de lutherska tamulförsamlingarna sammanslutna till en kyrka, med ett vart tredje år sammanträdande kyrkomöte, till vilket alla församlingarna sända ombud. Den högsta ledningen hand-

haves av ett domkapitel, i vars spets står en biskop. Kyrkan är uppdelad i 9 kontrakt med ett 40-tal pastorer, som i regel ha infödda pastorer.

De viktigaste huvudstationerna.

1. *Madras* (luthersk mission 1728, Svenska Kyrkan 1915). Realskola för gossar. Folkskola för flickor samt flickhem.
2. *Pandur* (1904 av tyskarna, 1915). Akerbrukskoloni.
3. *Coimbatore* (1860, 1916), den västligast belägna stationen. Folkskola för gossar.
4. *Shiyali* (1860, 1915). Högre läroverk för gossar med skolhem.
5. *Tranquebar* (1706, 1915), vid kusten. Folkskol-lärareseminarium med övningsskola och skolhem. Bibelvinnoklass. Tryckeri och bokförlag.
6. *Poreyar* (1746, 1915), nära Tranquebar. Högre folkskola för flickor med skolhem.
7. *Mayavaram* (1845, 1915). 3 flickskolor med skolhem. Handarbetsskola och vävnadsindustri. Änkehem.
8. *Tanjore* (1728, 1915). Realskola för gossar med skolhem. Högre flickläroverk med skolhem.
9. *Patukota* (1861, 1905).
10. *Trichinopoly* (1762, 1915). Säte för missionens och kyrkans ledning. Folkskola för flickor med skolhem. Kvinnohem.
11. *Pudukota* (1849, 1901). Högre läroverk för gossar med skolhem. Folkskola för flickor.
12. *Dindigul* (1890, 1905).

13. *Madura* (1874, 1901). Gymnasium för gossar. Folkskola för gossar. Högre folkskola för flickor. Ett studenthem och 3 skolhem.

14. *Tirupatur* (1908). Läkareverksamhet. Sjukhus.

15. *Kallanad* (1918). Arbete bland rövarkasten.

16. *Virudupati* (1903). Folkskolor för gossar och flickor. Skolhem för gossar.

17. *Paramakudi* (1914). Folkskolor för gossar och flickor samt skolhem för gossar. Slöjdskola för gossar.

18. *Kamuti* (1902). Folkskola för gossar jämte skolhem.

19. *Kodaikanal*. Svensk skola för missionärernas barn och vilohem för missionärerna. Språkskola för missionärerna gemensam med andra tamulmissioner.

Övriga stationer äro: Bangalore, Chingleput, Tiruvallur, Yerkad, Satur, Mudukulatur, Tiruchuli, Pezreyur, Srivillupatur, Uttamapalayam, Usilampati, Periyalakulam, Amapati, Tirupur, Erode, Devokota, Mettupatti, Kumbakonam, Negapatam, Karikal, Manikraman, Chidambaram, Cuddalore, Panruti, Vilupuram.

Av stationerna äro 25 avsedda till bostad åt vita, men på grund av fåtalet missionärer, bebos i allmänhet endast omkring 15 stationer av missionärer.

För skolorna och missionsarbetet i övrigt finnes litteratur på tamuliska, skriven dels av svenska dels av andra länders missionärer. Sedan 1862 utgives »Tranquebar Missionsalmanacka» och sedan 1863 utkommer en månadstidning, kallad »Arunodayam» (Morgonrodnad). Denna tidskrift har utgjort ett be-

tydelsefullt föreningsband mellan de vitt spridda församlingarna.

2. *Indiens centralprovinser.* Dessa äro belägna mitt på den indiska halvön mellan 21—25 gr. nordl. lat. och 77—80 östl. long. Naturen är här mycket omväxlande med skogar, berg, kullar och bördiga slätter. Sjöar saknas, men stora floder finnas, bl. a. den heliga floden Narbada, dit stora skaror hinduer vallfärda och bada för att få sina synder avtvagna. I skogarna, som kallas djungler, finnas tigrern, pantern, leoparden, hyenan, vargen, räven m. fl. andra djur. Ormar, ödlor och skorpioner förekomma också mycket talrikt.

Klimatet är utpräglat fastlandsklimat med betydande temperaturväxlingar. Årstiderna äro tre: kalltid nov.—febr., hettid mars—juni samt regntid juli—okt. Under hettiden är det 40—50 gr. C. varmt i skuggan.

Järnvägar och goda landsvägar finnas.

Befolkningen utgöres av hinduer, muhammedaner och gonder, de senare en kvarleva av Indiens urbefolkning. Språken som talas äro: av hinduer *hindi*, av muhammedaner *urdu* och av gonder *gondi*. Antalet invånare inom de tre missionsdistrikten Saugor, Betul och Chindwara är omkring 1,240,000.

Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen sände sina första missionärer till detta land år 1877. Då arbetade på en del platser inom detta område den skotska frikyrkan, och sedermera har Fosterlands-Stiftelsen övertagit detta arbete.

År 1921 utarbetades en särskild kyrkoordning, och sedan dess har en inhemsk kristen kyrka bildats.

Missionsstationer:

1) *Saugor* (1878). Kvinnohem. Snickeriskola för gossar med goss-hem. Smidesverkstad.

2) *Betul* (1880). Goss- och flickskola.

3) *Chindwara* (1885). Barnhem. Högre flickskolor. Seminarium för utbildande av lärare och präster.

4) *Amarwara* (1886). Skola. Sjukhus.

5) *Nimpani-Shahpur* (1886). Goss- och flickskola. Barnhem.

6) *Bordhai* (1894). Skola och predikoverksamhet.

7) *Chicholi* (1894). Sjukhus med infödd läkare.

8) *Seja* (1898). Goss- och flickskola. Jordbrukskoloni.

9) *Khurai-Bagthari* (1900), på fem km. avstånd från varandra. Skola och predikoverksamhet. I Bagthari jordbrukskoloni.

10) *Bijori* (1901). Goss- och flickskola.

11) *Harrai* (1907). Läkareverksamhet av infödd läkare. Skolor.

Av litteratur har utgivits traktater samt på hindi-språket uppbyggelseböcker, kyrkohistoria m. fl. böcker.

3. *Khandesh*, beläget i presidentskapet Bombay i västra Indien.

Klimatet är pressande och gör, att en missionär på detta fält är i behov av tätare luftombyten och hemresor än missionärerna i Centralprovinserna och Syd-

Indien. Hungersnöd och pest rasa understundom i landet.

Befolkningen, 11/2 milj. människor, av vilka 15—20 proc. äro bhiler, står på en låg ståndpunkt, både intellektuellt, socialt, sedligt och religiöst. Flertalet bekänner sig till hinduismen, men bhilerna äro rena animister. De äktenskapliga banden äro mycket lösa. Kvinnan är en handelsvara, betingande mellan 50—1,000 kr. i pris. Om en man tar en annans hustru, så är allt väl, blott han betalar den äkta mannen en summa pengar. Kvinnan är dock i allmänhet icke förtryckt. Dryckenskapen är fruktansvärt utbredd. Tron på trolldom och häxor är förhärskande, och de kvinnor, som utpekas som sådana, utsättas i tider av nöd och sjukdom för grym tortyr. Tre språk äro i bruk. De äro hindi, gujerati och marathi. Det senare av dessa vinner terräng, emedan det är det officiella regeringsspråket.

Svenska Allians-Missionen började arbete på detta fält i början av år 1904. Den yttre anledningen härtill var det brinnande intresse för bhilerna, som hystes av en dansk överste i engelska regeringens tjänst. Denne danske ädling brann av nitälskan för bhilernas frälsning, och sitt intresse och sin nitälskan lyckades han överflytta på en svensk missionär, som då vistades i norra Indien. Missionären å sin sida vann missionsstyrelsen i Jönköping för saken, och så beslöts att upptaga missionsarbete bland det vanlottade bhilfolket.

Missionsstationer:

1. *Mandulwar* (1904). Barnhem. Klinik.
2. *Nandurbar* (1905). Barnhem. Seminarium.
3. *Taloda* (1905). Klinik. Vagn och möbelverksstad. Smedja. Goss- och flickskola.
4. *Dondaiche* (1909).
5. *Dhanora* (1912). Klinik. Folkskola. Jordbrukskoloni. Barnhem.
6. *Shahada* (1916). Barnhem. Goss- och flickskola. Klinik.
7. *Dhulia* (1921).
8. *Shirpur* (1923). Klinik.

Besök i byarna och hemmen (zenanamission) samt söndagsskolarbete höra utom predikoverksamheten till metoderna i missionsarbetet.

4. *Förenade Provinserna* i norra Indien, genomflytas av Ganges och en del av dess bifloder. Det distrikt, inom vilket Örebro Missionsförening har sina stationer, är ungefär så stort som Södermanland och har tre och en halv miljoner invånare. Landet är en enda stor slätt och mycket fattigt på skog. Huvudnäringen är åkerbruk. Vete, korn, majs, ris och ärter odlas, även för export. Sockerrör odlas också i stor myckenhet, och sockerfabriker finnas.

Samfärdsmedlen äro goda, i det järnvägar och väl underhållna landsvägar genomkorsa landet i alla riktningar. Sjöfart förekommer också på Ganges bifloder Rapti och Ghogra.

Där svenska missionärer arbeta.

Befolkningen hör till den ariska folkstammen, men därjämte äro också andra folkstammar, tillhörande Indiens urbefolkning, representerade. I religiöst avseende äro de hinduer och muhammedaner. Språken, som talas, äro hindi, urdu (som är muhammedanernas språk) samt gawari. Mellan hindi och gawari är skillnaden ej större än mellan norskan och svenskan.

Örebro Missionsförening började mission i detta land år 1910. (Den första missionären utsändes år 1908 av baptistförsamlingen Filadelfia i Örebro, vilken ock ledde arbetet till 1918, då ledningen övertogs av Örebro Missionsförening). Meningen var att upptaga arbete bland bhilerna i västra Indien, men denna plan övergavs. Det var genom tillmötesgående från det engelska kyrkomissionssällskapet, som svenskarna blevo erbjudna att upptaga mission i de östra och södra skolorna av distriktet med full rätt att utvidga fältet i den mån detta kunde ske. De första missionärerna, två kvinnor, utsändes 1910, och de började sitt arbete i staden Barhaj Bazar följande år.

Missionsstationer:

1. *Barhaj Bazar* (1911). Barnhem. Goss-skola.
2. *Tahsil Deoria* (1912). Barnhem för flickor.
- 3] *Barhalganj* (1921).
4. *Chauri-Chaura* (1924). Barn- och flickskola. Kvinnohem. Industriskola.
5. *Cooch-Behar* är en feodalstat i nordöstra Indien. En av brittiska regeringen tillsatt ämbetsman

bevakar Englands intressen, Landet är ungefär lika stort som Blekinge. I nordost finnas stora skogar, i sydväst odlade bygder. Järnvägar finnas liksom en mängd större och mindre landsvägar. Flera av floderna äro segelbara.

Befolkningen uppgår till nära 600,000 människor av vilka 300,000 äro hinduer, de övriga muhammedaner. Språket är bengali, men på landsbygden talar en särskild dialekt, rajbongsi. Här upptogs år 1898 mission av Skandinaviska Allians-Missionen, vars missionärer lämnade området, då de började arbeta bland bhilerna. År 1911 övertog *Kvinnliga Missions-Arbetare* verksamheten. Missionen ledes nu av Kommitten för K. M. A:s och Korsriddarnes missionsgrupps Cooch-Beharmission. Missionsstationen heter *Cooch-Bihar* (1898) och ligger i staden med samma namn. Goss- och flickbarnhem. Mellanskola.

Kina.

Det kinesiska riket, omfattande, Egentliga Kina, Mandschuriet, Tibet, Ost-Turkestan och Mongoliet, är något större än hela Europa och har omkring 400 miljoner invånare, d. v. s. omkring en fjärdedel av hela jordens befolkning bor på detta område. Landet har under årtusenden styrts av kejsare, men år 1911 blev styrelsesättet republikanskt.

Landet är rikt på malmer och stenkol. Akerbruket är huvudnäringen. Ris, vete och hirs äro de förnämsta sädesslagen. Vidare odlas tobak, socker, te och mullbärsträdet.

Klimatet är i de centrala och södra delarna mycket hett under sommaren. I norr är temperaturen något svalare.

Samfärdsmedlen i landet äro järnvägar, landsvägar och de i stor utsträckning segelbara floderna.

Kineserna äro ett av jordens äldsta kulturfolk med en rik litteratur och ett skriftspråk, som består av tecken, med vilka de olika begreppen betecknas. Nutidens litterära språk är detsamma, som användes för tre tusen år sedan. Tecknen indelas i 6 klasser, och tillsammans utgöra de i dessa klasser öfver 24,000 stycken. I Nya Testamentet äro de *olika* tecknens antal 2,391. Alltså måste en missionär känna alla dessa för att kunna läsa N. T. på kinesiska. För några år sedan skapades ett nytt skriftspråk, som redan kommit till användning och säkerligen blir av stor betydelse för den stora massan av människor, som icke kunnat lära sig de gamla tecknen. Det nya följer fonetikens lagar. Alla kinesiska ord kunna skrivas med dessa nya tecken, som äro sammansatta av 24 initialer och 14 slutbokstäver.

Folket besitter stor intellektuell förmåga, har ett synnerligen gott minne och sätter stort värde på bildning och lärdom. Det mest utmärkande karaktärsdraget torde vara konservatismen i tänkesätt och seder. Detta har givetvis i hög grad hämmat utvecklingen. Man tar det ej så noga med tiden och har aldrig bråttom. Ordstävet: »kommer jag icke i dag, så kommer jag i morgon» praktiseras mycket av kineserna. Kroppsliga lidanden bäras med stort tåla-

mod, och döden mötes med jämnmod. I allmänhet besitter folket en utomordentlig självbehärskningsförmåga. Artigheten är mycket stor och den kinesiska etiketten mycket invecklad. Ett mycket vackert karaktärsdrag är vördnaden för föräldrar och gamla i allmänhet. Gärna tager man mutor, och ofta har kinesen svårt att skilja på »mitt och ditt». Barnamord äro mycket vanliga även i vår tid och straffas icke. Det är ej så ovanligt att finna barn utlagda på sopor och avskrädeshögar.

1. *Provinserna Shensi, Shansi och Honan* gränsa intill varandra på bägge sidor om Gula floden och utgöra ett område lika stort som Götaland med 6 miljoner invånare.

Svenska Missionen i Kina, grundad 1887, började missionsarbete i dessa provinser samma år. Då fanns där, så långt man visste, icke en enda kristen kines. Den man, som öppnade staden Yunchengs portar för den svenske missionärens banbrytare, straffades därför med 200 prygelslag. Missionen är fullt självständig men arbetar i fri anslutning till den engelska Kina Inland Missionens principer och får begagna sig av dess språkskolor och utbildningsanstalter samt banker. Missionen ledes från hemlandet av en kommitté och stödes av gåvor mest från enskilda men även från missionsföreningar och K. F. U. M.

Missionsstationer:

1) *Yuncheng* (1888), i Shansi. Lärare- och lärarinneseminarium.

2. *Ishi* (1891), i Shansi. Goss-skola. Folk- och mellanskola för flickor. Arbete bland fångar.

3. *Tungchowfu* (1892), i Shensi. Goss-skola.

4. *Chiechow* (1895), i Shansi. Folk- och mellanskola för gossar.

5. *Hanchenghsien* (1897), i Shensi. Kvinnskola.

6. *Sinanhsien* (1899), i Honan. Goss-skola. Barnhem.

7. *Honanfu* (1902), i Honan. Goss-skola. Mellanskola för flickor.

8. *Puchowfu* (1903), i Shansi. Goss- och flickskola. Arbete bland fångar.

9. *Hoyang* (1904), i Shensi. Goss- och flickskola. Industriskola.

10. *Mienchih* (1905), i Honan. Folk- och mellanskola för gossar. Flickskola.

11. *Pucheng* (1913), i Shensi. Goss- och flickskola. Poliklinik.

12. *Ruichenghsien* (1914) i Shansi. Goss-skola.

13. *Shanchow* (1921), i Honan.

14. *Tunkwan* (1923), i Honan.

2. *Provinsen Hupeh*. Denna provins ligger i Central-Kina och genomflytes av den stora floden Jangtse. Provinsen ligger på samma sydliga breddgrad som Palestina och är lika stor som Svea- och Götaland med undantag av Malmöhus län. Provinsen har en befolkning på 35 miljoner människor. Största staden är Hankow med 850,000 invånare, och därefter kommer grannstaden Wuchang med 400,000.

Svenska Missions-Förbundet upptog arbete här år 1890. Motståndet var i början mycket stort, och missionärernas liv svävade ofta i fara. Två av dem ledo martyrdöden i staden Sungpu i närheten av Macheng den 1 juli 1893. En tid var läget så svårt, att missionärerna misströstade om möjligheten att kunna fortsätta. Men sinnena lugnade sig med tiden, och arbetet kunde utvecklas, om än sakta.

Missionsstationer:

1. *Wuchang* (1890), söder om Jangtse, 100 sv. mil från mynningen. Goss- och flickskola. Kvinnskola. Bibelkvinnskola.
2. *Ichang* (1894), västligast belägen. Goss- och flickskola.
3. *Shasi* (1896). Goss- och flickskola. Sjukhus med två kinesiska läkare.
4. *Hwangchow* (1901), på Jangtseflodens norra strand. Goss- och flickskola. Lärarinneseminarium. Sjukhus med svensk läkare.
5. *Macheng* (1906). Goss- och flickskola. Sjukstuga med poliklinik.
6. *Kienli* (1909). Goss- och flickskola. Sjukstuga med poliklinik.
7. *Kingchow* (1910), nära Shasi. Goss- och flickskola. Mellanskola. Seminarium för utbildande av infödda lärare och predikanter. (Gemensamt med Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika).
8. *Kishui* (1915). Goss- och flickskola. Sjukvårds- verksamhet.

Svenska skolan i Kina. På gränsen mellan Hupeh och Honan ligger uppe bland bergen Kikungshan. På denna plats finnes en skola, som äges av *alla* i Kina arbetande svenska missionsorganisationer. Den är avsedd för missionärernas barn, men även barn av andra svenska föräldrar i Kina emottagas. Skolan, som åtnjuter understöd av svenska staten, för fram till realskoleexamen. Inspektor är professor K. B. Westman vid Svenska Kyrkans Högskola i Taohualuen (utt. Däfalun).

På *Kuling*, högt beläget söder om Jangtse, ha Missionsförbundets missionärer vilohem, där de tillbringa årets hetaste månad.

3. *Provinsen Shantung*, nära Gula havet. Detta missionsfält är det östligast belägna av de svenska missionsfälten i Kina. Inom området bo omkring 2 miljoner människor.

Svenska Baptistsamfundet utsände sin första missionär till Kina år 1891, och två år senare kunde den första stationen öppnas. Under boxarupproret 1900 måste missionärerna fly till den dåvarande tyska kolonien Tsingtau, där de mottogos och omhulldades på bästa sätt, tills de kunde återvända. Därefter har arbetet utvecklats på ett glädjande sätt.

Missionsstationer:

1. *Kiaochow* (1893). Goss- och flickskola. Poliklinik. Sjukstuga. Kvinnlig och manlig mellanskola.
2. *Chucheng* (1903). Poliklinik. Sjukstuga, Skolor,

3. *Kaomi* (1919). Poliklinik. Sjukstuga.
4. *Wangtai* (1922). Goss- och flickskola.

4. *Norra Kina*. Det svenska missionsfältet i norra Kina ligger i de nordliga delarna av provinserna Shensi och Shansi samt västliga Chili. Området har ett ofantligt stort antal större och mindre städer, köpingar och byar med en utomordentligt talrik befolkning.

1. *Helgelseförbundet* beslutade år 1890 att sända missionärer till Kina, och samma år voro också två män redo att resa. Sedan följde flera både män och kvinnor. Dessa arbetade de första åren på Kina Inland Missionens stationer, men år 1895 fick Helgelseförbundet ett eget fält i norra Shansi sig anvisat. År 1900 i juni månad voro missionärerna, 10 till antalet, samlade för överläggningar i staden Soping, då de överraskades av boxarna, som drevo dem ut ur staden och stenade dem alla tio. Stationer nedrevos och många infödda kristna dödades. Men arbetet upptogs på nytt.

Missionsstationer:

1. *Soping* (1895). Skolverksamhet bedrives vid alla stationerna.
2. *Tsoyun* (1895).
3. *Hunyuan* (1898).
4. *Tatungfu* (1901). Sjukklassig flickskola.
5. *Tienchen* (1910).
6. *Lingkiu* (1913).

7. *Shohchow* (1914). Blindskola.
8. *Hwayehsien* (1919).
9. *Yangkao* (1924).

2. *Svenska Allians-Missionen* övertog efter boxarupproret det missionsområde, som före nämnda uppror upptagits av Kristna Missions>Alliansen i Amerika, vars missionärer dels dödats dels flytt under upproret.

Missionsstationer:

1. *Fengchen* (1902). Barnhem för flickor. Goss- och flickskola.
2. *Saratsi* (1903). Barnhem med över 400 barn. Goss- och flickskola. Industriskola. Poliklinik. Jordbrukskoloni.
3. *Paotow* (1905). Skolverksamhet.
4. *Kweihwating* (1906). Goss- och flickskola. Poliklinik. Opiumasyl.
5. *Lianchen* (1923).
6. *Sarisin* (1923). Goss- och flickskola.
7. *Totocheng* (1924).

(Peking har av misstag blivit på kartan betecknat såsom S. A. M:s station).

3. *Fribaptisterna* ha sitt missionsfält beläget mellan Gula floden och kinesiska muren i provinsen Shensis nordligaste hörn. Missionsarbetet började år 1918.

Missionsstationer:

1. *Yulinhsien* (1918).
2. *Tongchen* (1920).

3. *Kaoetapu* (1922).
4. *Aupienpu* (1923). Icke Shenmu såsom på kartan.

4. *Örebro Missionsförenings* missionsfält ligger i Shansi, öster om Gula floden och Fribaptisternas fält. Arbetet upptogs 1921.

Missionsstationer:

1. *Shenchih* (1921). Barnhem och klinik.
2. *Wuchai* (1922). Klinik.
3. *Ningwufu* (1925) (icke Taiyuanfu såsom på kartan).

5. *Svenska Fria Missionen* arbetar i östra delen av provinsen Chili.

Missionsstationer:

1. *Sinlohsien* (1912).
2. *Chuyanghsien* (1916).
3. *Luancheng* (1918).
4. *Neikiuhsien* (1922).
5. *Tengyueh* (1925) i Yunnan, sydvästra Kina. (Finnes ej på missionskartan).

5. *Provinsen Hunan*, belägen i Central-Kina. Landet är flackt och delvis sumpigt. Klimatet är hett under sommaren och relativt svalt om vintern.

6. *Svenska Kyrkans Mission* har här upptagit en högskolemission särskilt med tanke på att giva stöd åt det lutherska missionsarbetet i Kina. Är

1918 utsändes en kvinnlig missionär, som i förening med Kinas K. F. U. K. skulle upptaga arbete bland den kvinnliga studerande ungdomen. Hon fick sitt arbete i provinsens huvudstad Changsha. Sedan Kinas lutherska kyrka bildats år 1920 av 5 skandinaviska missioners kinesiska församlingar, beslöts att grunda en högskola för kinesiska studenter (en kinesisk studentexamen motsvarar i kunskapsmått nägot mera än en svensk realskoleexamen). Högskolan förlades till staden *Taohuuluen* (utt. Däfalun). Den började sin verksamhet år 1923. Den avser att föra fram eleverna till en examen motsvarande svensk fil. kand.

I *Changsha*, där Svenska Kyrkan har en missionsstation, delvis i förbindelse med K. F. U. K., bedrivs vanlig missionsverksamhet.

Dessutom stödes ekonomiskt det arbete, som den norske missionären K. L. Reichelt bedriver bland buddister i Nanking.

Ost-Turkestan.

Mellan Gobiöknen i öster, Karakorumbergen i söder, Pamirbergen i väster och bergsträckan Altai i norr ligger Ost-Turkestan. Länderna närmast i söder äro Indien och Tibet. Landet ligger på samma polhöjd som Spanien. Där floderna rinna fram och bevattna landet, är det fruktbart, men där så icke är fallet, visar det bilden av ödslighet och död. Landet är ett högland beläget 1,000 till 1,500 m. över havet.

Klimatet är ett typiskt fastlandsklimat med tropiskt heta somrar och med kalla vintrar, då kölden kan bliva ända till 20 gr. C. Häftiga sandstormar rasa ibland och förändra landets utseende, i det de förflytta tusentals ton ökensand från en trakt till en annan.

Befolkningen utgöres till största delen av turkar, såsom de själva kalla sig. Dessutom finnas kirgiser, kineser och andra mindre folkstammar. Språket kallas turki och hör till den turanska språkfamiljen. Religionen är den muhammedanska. De kineser, som omfatta denna religion kallas tunganer. Konfucianism och buddism finnas även. Invånareantalet uppskattas till något över 2 miljoner. Landet hör sedan 1877 till Kina och kallas där Sinkiang (nya besittningen).

Inga järnvägar finnas men väl landsvägar.

Svenska Missions-Förbundet upptog arbete i detta svårtillgängliga land år 1892. De första missionärerna hade att kämpa med oerhörda svårigheter och voro ofta i stor livsfara på grund av befolkningens fiendskap. Ställningen är nu mycket förändrad, och missionärerna ha särskilt genom sitt kärleksfulla sjukvårdsarbete tillvunnit sig aktning och tillgivenhet i vida kretsar. Före kriget togs vägen till landet med järnväg genom Ryssland till staden Andidsjan i Ryska Turkestan och därefter till häst över bergen. Efter kriget företages resan genom Indien och vidare över Himalayas och Kara

korums bergskedjor — en färd så full av strapatser och spännande äventyr, att det vill både mod och nerver till att företaga den.

Missionsstationer:

1. *Kaschgar* (1892). Sjukhus. Poliklinik. Tryckeri. Goss-skola. Barnhem.
2. *Jarkend* (1895). Goss-skola. Barnhem. Poliklinik. Sjukhus.
3. *Hancheng* (1909). Goss-skola. Verksamhet bland kineser.
4. *Jengi-Hessar* (1912). Goss-skola. Poliklinik. Sjukstuga.

Av litterära arbeten ha utgivits Nya Testamentet, biblisk historia, handledning i kristendomsundervisning, sångbok, delar av Gamla Testamentet samt några läroböcker för skolorna.

Mongoliet.

Mongoliet är det stora ökenlandet norr om Kina. Invånarna äro mongoler. De bo i stora tält. Religionen är den buddistiska med tillbedjan även av »den levande buddha», översteprästen (laman) i Urga.

Mongolerna äro godmodiga, tanketröga, naiva människor och mot främlingar mycket gästvänliga. Moralerna bland folket är synnerligen låg. Templen i landet äro sannskyldiga härdar för orenlighet, lögn och sedeslöshet.

Svenska Mongolmissionen bildad 1897 i Stockholm, upptog arbete i Mongoliet följande år. De två missionärer, som då utsändes, måste dock mycket snart återvända. År 1899 utreste tre missionärer, som bosatte sig i en liten stad på gränsen mellan Kina och Mongoliet. Under boxarupproret fingo de alla tre lida martyrdöden. Det dröjde nu fem år, innan några missionärer kunde sändas. De uppförde en station i Halong Osso. Flera missionärer ha sedan kommit. År 1919 upptogs arbete i huvudstaden Urga. Detta synnerligen lovande arbete måste lämnas 1924, troligen på grund av kommunistiskt inflytande. Trots stora svårigheter och mycket motstånd har arbetet icke varit utan frukt.

Missionsstationer:

1. *Halong-Osso* (1907). Sjukvårds- och evangelisationsarbete. Goss- och flickskola. Barnhem.
2. *Goltjaggan* (1922), belägen 100 km. nordost om Halong-Osso.
3. *Dåjen* (1924), ligger 100 km. nordost om Goltjaggan. Finnes ej på kartan. Arbete upptaget här av de från Urga fördrivna.

En liten handpress finnes, och på den har tryckts traktater, katekes, biblisk historia, sångbok m. m.

Palestina.

I det Heliga landet har *Svenska Jerusalemsföreningen*, bildad 1900, upptagit skolverksamhet i Jeru-

salem 1902 och sjukhusverksamhet med läkare i *Betlehem* 1904.

* * *

Inom de i denna bok uppräknade svenska missionsfälten liksom på andra missionsfält (även i Sydamerika) arbetar ett stort antal svenska män och kvinnor i *Metodistkyrkans* och *Frälsningsarméns* tjänst.

Föreningen för Israelsmission verkar bland judar i Sverige, Södra Ryssland och Wien.

Några statistiska uppgifter om de svenska missionerna i **Afrika** 1914 och 1924.

Missions- organisationer		Missionärer				Infödda missions- arbetare	Huvud- stationer	Försam- lingar	Bistationer	Nattvards- berättigade medlemmar	Vardags- skolor	Skolbarn	Sjukhus	Patienter	Klinik- patienter	Inkomster**) i Sverige i kronor
		Män	Ogifta kvinnor	Gifta kvinnor	Summa											
Svenska Kyrkans Mission	1914	12	11	10	33	108	9	9	56	2,591	64	2,134	1	237	—	387,061
	1924	19	22	15	56	200	11	11	104	4,806	113	3,987	2	805	4,096	1,093,640
Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen	1914	20	14	11	45	100	14	11	51	1,001	63	1,216	1	275	9,800	486,860
	1924	22	14	13	49	139	14	13	41	1,365	70	1,332	3	409	15,703	626,938
Svenska Missions-Förbundet	1914	26	15	20	61	221	8	8	188	2,020	201	4,475	3	469	6,861	416,200
	1924	34	16	23	73	484	12	12	212	15,118	430	12,086	3	1,219	14,799	
Helgelse- förbundet	1914	11	3	10	24	72	8	22	16	1,308	12	350	—	—	—	78,459
	1924	14	4	11	29	116	10	15	29	1,434	28	1,503	—	—	—	159,517
Svenska Allians-Missionen	1914	2	1	1	4	87	1	1	24	840	5	130	—	—	—	85,000
	1924	6	5	4	15	146	6	45	12	2,351	2	50	—	—	—	217,213
Svenska Baptisternas mission*)	1914	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	46,000
	1924	6	5	5	16	30	3	2	19	110	20	525	—	—	1,500	
		12	9	5	26	—	2	1	1	38	—	—	—	—	1,500	151,622
Metodistkyrkan i Sverige	1914	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	23,992
	1924	—	—	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	40,140
Kvinnliga Missions- Arbetare	1914	—	4	—	4	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	6,474
	1924	—	3	—	3	1	1	—	1	3	—	—	—	—	—	10,297
Svenska Fria Missionen	1914	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
	1924	—	—	—	12	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	C:a 100,000
Fribaptisterna	1924	—	—	—	14	—	6	—	—	2,500	—	—	—	—	—	21,861

*) Första och andra raden gäller Sällskapet Svenska Baptistmissionen och den tredje Örebro Missionsförening.

**) Inkomstsummorna gälla alla missionsfälten.

Några statistiska uppgifter om de svenska missionerna i **Asien** 1914 och 1924.

Missions- organisationer		Missionärer				Infödda missions- arbetare	Huvud- stationer	Försam- lingar	Bistationer	Nattvards- berättigade medlemmar	Vardags- skolor	Skolbarn	Sjukhus	Patienter	Klinik- patienter	Inkomster**) i Sverige i kronor
		Män	Ogifta kvinnor	Gifta kvinnor	Summa											
Svenska Kyrkans Mission	1914	9	3	6	18	183	8	18	48	1,007	57	3,180	1	—	—	387,061
	1924	26	27	23	76	861	27	46	280	10,682	313	16,537	1	962	8,994	1,093,640
Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen	1914	18	20	15	53	149	13	13	25	791	41	1,355	2	202	13,250	486,860
	1924	9	16	6	31	169	12	12	26	985	35	1,616	—	—	21,481	626,938
Svenska Missions-Förbundet	1914	24	14	14	52	100	11	10	33	1,464	44	1,151	4	83	17,800	416,200
	1924	39	26	24	89	178	12	12	45	2,361	74	2,095	7	475	21,488	868,143
Helgelse- förbundet	1914	16	7	6	29	43	6	12	9	487	16	243	—	—	—	78,459
	1924	16	14	16	46	114	8	15	28	1,462	19	536	—	—	150	159,517
Svenska Allians-Missionen	1914	11	11	8	30	89	9	9	15	645	16	460	—	—	2,500	85,000
	1924	22	20	15	57	117	15	16	21	1,059	29	1,145	1	—	9,997	217,213
Svenska Baptisternas mission*)	1914	5	2	5	12	77	2	3	25	774	39	622	1	13	6,129	46,000
	1924	6	11	5	22	88	4	8	57	1,935	106	2,029	3	226	7,283	240,577
		12	11	8	31	28	6	5	8	255	2	57	—	—	288	123,562
Svenska Missionen i Kina	1914	17	16	15	48	111	12	28	43	1,065	14	340	1	4	510	112,228
	1924	19	21	15	55	154	14	20	46	3,231	40	988	—	—	500	206,574
Svenska Mongolmissionen	1914	2	1	—	3	2	1	1	—	2	—	—	—	—	340	4,090
	1924	4	4	3	11	10	3	3	—	29	1	25	—	—	5,646	45,694
Svenska Jerusalemsföreningen	1914	1	5	—	6	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—	19,450
	1924	1	4	—	5	5	2	—	—	—	1	80	1	267	2,574	46,190
Metodistkyrkan i Sverige	1914	1	4	1	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	23,992
	1924	3	6	2	11	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	40,140
Kvinnliga Missions- Arbetare	1914	—	2	—	2	4	1	1	1	15	6	94	—	—	—	6,366
	1924	1	2	1	4	18	2	3	4	116	3	131	—	—	—	32,883
Svenska Fria Missionen	1924				27											C:a 100,000
Fribaptisterna	1924				5	4	4									21,861

*) Första och andra raden gäller Sällskapet Svenska Baptistmissionen och den tredje Örebro Missionsförening.

**) Inkomstsummorna gälla alla missionsfälten.

*)

NYA MISSIONSKARTOR

På uppdrag av Svenska Missionsrådet utgivna till skolornas tjänst vid
UNDERVISNING I MISSIONSKUNSKAP.

ASIEN (175 × 160 cm.) Skala 1:3000000.
Kr. 28: --.

AFRIKA (115 × 185 cm.) Skala 1:3000000.
Kr. 28: --.

Kartorna äro utförda i klart, vackert tryck i svart och sju färger, samt uppfodrade på stark väv och försedda med käppar och Ramsjös kartlås.

PRESSUTTALANDEN:

»Synnerligen värdefulla hjälpmedel avsedda att belysa svensk mission över hela världen. Kartorna som upptaga samtliga svenska missioner äro sällsynt skarpt och väl tryckta. Priset måste anses mycket billigt. Kartorna måste bli ett värdefullt förvärv för varje skolas kartsamling samt även av stort värde för ungdomsföreningar, studiecirklar, församlinghem och missionsammanslutningar.»

Docent G. W. Lindeberg i Sydsvenska Dagbladet.

»Man kan om dem säga icke blott att de fyllt ett bestämt behov utan också att de i fråga om noggrannhet och tydlighet samt tekniskt utförande stå på höjden av vad som nu kan åstadkommas på detta område. . . . Kartorna kunna komma till god användning även vid geografiundervisningen, enär de med sin tydliga reliefteckning och med sitt varma tryck lämna ett starkt intryck av ländernas fysiska beskaffenhet. Vid studiet av de svenska missionerna bli dessa kartor av ovärderlig hjälp och betydelse, i det att de i minnet fastpräglade och bevara de intryck, som missionsstudiet givit. För skolorna kunna de sägas vara oundgängliga, men de fylla ett behov även inom ungdomsföreningar och missionsstudiekretsar. Sverige torde vara det första land, som skaffat sig dyliga kartor. Detta är en hedret för vårt land, och man kan ej annat än tillönska det prisvärda företaget en god framgång.»

Overlärare E. Aspling i Folkskolans Vän.

Skolråd erhålla nedsatt pris vid rekvisition genom Kungl. Skolöverstyrelsen.

SVENSKA KYRKANS DIAKONISTYRELSES BOKFÖRLAG.
SVENSKA MISSIONS-FÖRBUNDETS FÖRLAG.

Pris 1 kr.

GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK

GÖTEBORGS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

1001975603

